

Arrest

nr. 218 264 van 14 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 29 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERSCHRAEGEN *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 juli 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 20 april 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 10 mei 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 4 oktober 2017.

1.3. Op 31 mei 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Libanese nationaliteit te bezitten, soenniete van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Rasnhash. U bent gehuwd met C.(...) M.(...) (CG: X, OV: X). Uw echtgenoot was eerder gehuwd met een Belgische maar kwam te scheiden in 2010. Op 10 juni 2013 werd het huwelijk nietig verklaard wegens schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg te Gent, hetgeen bevestigd werd door het Hof van Beroep te Gent. Op 2 december 2016 werd zijn verblijfsrecht op basis van dit huwelijk ingetrokken met bevel om het grondgebied te verlaten. Daardoor kwam ook uw verblijfsvergunning en die van uw kinderen, die u door middel van gezinshereniging bekwaam, te vervallen. U dient een verzoek om internationale bescherming in omwille van uw kinderen, F.(...) E.(...) en N.(...) E.(...), die de Syrische nationaliteit bezitten. Verder haalt u problemen aan met uw vader omwille van uw huwelijk met een Syriër. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort en dat van uw kinderen, uw huwelijksakte, twee uittreksels van geboorteaktes van uw kinderen, een uittreksel van familiesamenstelling, een uittreksel van burgerlijke stand, een bewijs van woonst, een uittreksel van familiesamenstelling Syrië en een kopie van een getuigschrift en uittreksel burgerlijke stand voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève en dit omwille van de hierna volgende redenen:

Daar u over de Libanese nationaliteit beschikt, dient uw verzoek om internationale bescherming ten aanzien van uw land van nationaliteit te worden beoordeeld, nl. Libanon.

U stelt niet naar Libanon terug te kunnen keren omdat u omwille van uw huwelijk met een Syriër problemen kende met uw vader. Uw vader zou u hebben geduwd en u zou ook niet meer erven. Dient echter te worden opgemerkt dat u tijdens uw verblijf in België regelmatig naar Libanon terugkeerde, de laatste keer daterend van juni 2016 (CGVS, pg.5). U stelt evenzeer dat het voor u moeilijk zou zijn om niet meer naar Libanon terug te keren aangezien u een heel goed contact hebt met uw zus en u, buiten de problemen met uw vader, geen andere problemen in Libanon zou hebben gekend (CGVS, pg.6). Er dient geen betoog dat hieruit geen gegronde vrees voor vervolging kan worden afgeleid en geen ernst kan worden toegekend aan de door u gestelde problemen. U keert regelmatig terug naar Libanon, verblijft er bij uw familie en u wilt graag nog plezierreisjes naar Libanon wilt ondernemen (CGVS, pg.6). Wat betreft de problemen met uw vader, toont u niet aan dat u om één of andere reden geen beroep zou kunnen doen op de Libanese autoriteiten of dat deze problemen dermate ernstig zijn dat ze beschouwd zouden kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan er geconcludeerd worden dat u hierdoor een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend. U komt evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten, nl. u uw paspoort en dat van uw kinderen, uw huwelijksakte, twee uittreksels van geboorteaktes van uw kinderen, een uittreksel van familiesamenstelling, een uittreksel van burgerlijke stand, een bewijs van woonst, een uittreksel van familiesamenstelling Syrië en een kopie van een getuigschrift en uittreksel burgerlijke stand, kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin veranderen daar deze enkel en alleen uw identiteitsgegevens en familiale samenstelling aantonen. Elementen die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 8 januari 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost

van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot november 2017 vielen bij geweld in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In hoofde van uw echtgenoot nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. In hoofde van uw kinderen nam het CGVS een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privé-leven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw partner of uw kinderen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 48/5, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen artikel 3, 9 en 10 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind (IVRK) *juncto* het principe van de volle rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, betwist verzoekster het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou zij geen nood hebben aan internationale bescherming.

Verzoekster voert aan dat er in haar hoofde bij een gedwongen terugleiding naar Libanon slechts twee opties zijn: ofwel moet zij zich aldaar kunnen vestigen samen met haar gezin (inclusief haar Syrische man en hun twee minderjarige Syrische kinderen), ofwel moet zij alleen terugkeren naar Libanon om zich aldaar te vestigen, met achterlating van haar echtgenoot en haar twee minderjarige kinderen aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Verzoekster betoogt dat van haar niet redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich samen met haar gezin vestigt in Libanon. Zowel haar man als hun twee minderjarige kinderen bezitten de Syrische nationaliteit en hebben geen verblijfsrecht in Libanon. Aan de kinderen werd bovendien de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Een enkele blik op de vele krantenartikelen en rapporten ter zake toont bovendien aan dat er wel degelijk ontegensprekelijk een reëel risico op ernstige schade bestaat voor Syriërs – in het bijzonder voor Syrische minderjarige kinderen – in Libanon, aldus verzoekster, die in dit verband uiteenzet: "Een greep uit de vele artikels:

- Reeds begin 2016 rapporteerden BBC ("Lebanon regulations put Syrian refugees at risk of abuse" - stuk 4) en de Volkskrant ("Syrische vluchtelingen worden in Libanon uitgebuit en misbruikt" - stuk 5) op basis van een rapport van Human Rights Watch (HRW) dat Syrische vluchtelingen worden uitgebuit en misbruikt in LIBANON. Gezien de Libanese reglementeringen een verblijfsvergunning dermate duur maken, worden velen gedwongen om een 'sponsor' te zoeken die dan vaak misbruik maken van hun machtspositie. Bij vrouwelijke vluchtelingen is er bovendien ook sprake van seksuele uitbuiting. "Meer dan 90 procent van de Syrische vluchtelingen zit diep in de schulden en 70 procent leeft in armoede, waardoor bijna niemand de prijs voor een verblijfsvergunning kan betalen en de meeste Syriërs nu illegaal in Libanon verblijven, schrijft HRW in het rapport" (stuk 5).

- Ook Syrische kinderen (i.c. heeft verzoekster twee minderjarige Syrische kinderen) lopen groot gevaar als vluchteling in LIBANON. "Syrische kinderen gedwongen aan het werk in Libanon" kopte Knack op 13 april 2016 (stuk 6). BBC heeft het over het gevaar voor seksueel misbruik (stuk 7). Tot 70 procent van de Syrische vluchtelingenkinderen werkt om te kunnen overleven in LIBANON bevestigt een rapport *Struggling to Survive* zoals opgesteld door Freedom Fund. Gezien de hoge kostprijs van een verblijfsvergunning, leven velen onder de armoedegrens: "Van jonge meisjes die knoflook pellen voor minder dan een dollar per dag tot tienerjongens die werken in garages, kinderarbeid is de norm geworden onder Syrische vluchtelingen in Libanon."

Vele Syrische vluchtelingenkinderen worden gezien deze overmatige armoede ook seksueel misbruikt in LIBANON (stuk 7: "Syrian refugee children in Lebanon face growing sex abuse threat" – BBC)

- Bovendien is de grens van 1 miljoen Syrische vluchtelingen in LIBANON in 2014 al overschreden. Uit cijfers van UNHCR blijkt dat er op heden minstens 1.033.513 geregistreerde Syrische vluchtelingen in LIBANON verblijven. Sinds 6 mei 2015 is UNHCR Libanon zelfs gestopt met registreren, terwijl er nog eens zoveel niet-geregistreerde vluchtelingen in het land aanwezig zijn (zie: <http://data.unhcr.org/syrianrefugees/country.php?id=122>)

- Ook geeft een verslag van Human Rights Watch van 19 juli 2016 aan dat minstens 250.000 Syrische kinderen in LIBANON niet eens toegang hebben tot het onderwijs (zie: <http://www.refworld.org/docid/578e2d8a4.html>). Ook verzoekster haalde deze problematiek zelf reeds aan tijdens het persoonlijk onderhoud in het CGVS van 4 oktober 2017 (zie administratief dossier verweerder - gehoorverslag p. 7):

"De oorlog in Syrië heerst. Het heeft een impact gehad op Libanon en Libanezen. Mijn kinderen hebben geen medische verzekering waardoor ze niet naar school mogen gaan. De scholen zijn zonder verwarming. De kinderen worden in elkaar geslagen. Alles is anders in Libanon. Ze zijn onbeleefd. Stel je eens voor hoe moeilijk het is. Mijn kinderen hebben geen IK en als iemand naar een dokter gaat, zal de patiënt zijn IK aantonen."

- Tenslotte stelt een meest recent verslag van HRW van 20 april 2018 dat de Libanese autoriteiten intussen zijn begonnen met het gedwongen uitzetten van Syrische vluchtelingen uit hun huizen (stuk 8):

"At least 13 municipalities in Lebanon have forcibly evicted at least 3,664 Syrian refugees from their homes and expelled them from the municipalities, apparently because of their nationality or religion, while another 42,000 refugees remain at risk of eviction, Human Rights Watch said in a report released today."

(...)

The municipal evictions have caused refugees to lose income and property." In het licht van bovenstaande objectieve rapporten is het naar mening van verzoekster duidelijk dat er voor haar samen met haar Syrische echtgenoot en haar twee minderjarige Syrische kinderen alvast géén ernstig vestigingsalternatief in Libanon is om aldaar te verblijven zonder vrees voor onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens stelt zich de vraag of er voor verzoekster alleen een individueel vestigingsalternatief bestaat in Libanon, met achterlating van haar Syrische echtgenoot en hun twee minderjarige Syrische kinderen in België. Verzoekster benadrukt dat zij op deze manier wordt gescheiden van haar kerngezin, waaronder haar twee minderjarige kinderen dewelke wél legaal in België verblijven. Een moeder scheiden van haar twee minderjarige kinderen en haar echtgenoot maakt wel degelijk een onmenselijke of vernederende behandeling uit in de zin van artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet, aldus verzoekster, die herhaalt dat haar echtgenoot en kinderen helemaal geen verblijfsrecht hebben in Libanon gezien zij de Syrische nationaliteit bezitten en dat de twee kinderen de subsidiaire beschermingsstatus genieten in België. Verzoekster voert aan dat een moeder, als primaire zorgfiguur van haar kinderen, onmogelijk haar minderjarige kinderen kan achterlaten om zich alleen naar Libanon te begeven om daar te verblijven als alternatief. Er is volgens verzoekster dan ook wel degelijk nood aan toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van haar individuele situatie en niet alleen op basis van de algemene situatie in Libanon. Het gedwongen scheiden van verzoekster en haar kinderen zou immers volkomen in strijd zijn met recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals

vastgelegd in artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tracht voor te houden dat haar beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en artikel 8 EVRM aldus niet dienstig kan worden ingeroepen, doch uiteraard heeft de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal tot gevolg dat aan verzoekster geen verblijfsrecht wordt toegekend en zij het Rijk dient te verlaten. Verzoekster wijst er in dit verband op dat haar A-kaart werd ingetrokken en haar hiertoe een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd zodat dit bevel evident herleeft. Daarnaast is de terugleiding van verzoekster naar Libanon zonder haar twee minderjarige kinderen fundamenteel in strijd met de artikelen 3, 9 en 10 IVRK. Verzoekster wijst erop dat de belangen van het kind de eerste overweging dienen te vormen bij elke maatregel genomen door een overheid en dat kinderen niet gescheiden mogen worden van hun ouders tegen hun wil. Verzoekster besluit: *“Verweerder faalt dan ook in diens bewijslast dat verzoekster over een reëel vestigingsalternatief te LIBANON beschikt waar zij alleen of met haar kerngezin kan verblijven zonder reëel risico op ernstige schade bestaande uit onmenselijke of vernederende behandeling (artikel 48/5 Vw. iuncto artikel 48/4, § 2, b) Vw.).* De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster op individuele basis, nl. op grond van artikel 48/4, § 2, b) Vw., dringt zich dan ook op.”

Ondergeschikt beroept verzoekster zich op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet: *“Vooreerst dient herhaald dat verzoekster zowel alleen, als samen met haar gezin, niet kan terugkeren naar LIBANON.*

Indien zij zich zou moeten vestigen in LIBANON samen met haar gezin (zij kan immers onmogelijk haar man en minderjarige kinderen in BELGIË achterlaten), zou zij samen met haar gezin dienen te verblijven in een van de vele vluchtelingenkampen of elders gezien haar familie, i.t.t. zichzelf, niet over de Libanese nationaliteit beschikt en dus geen verblijfsrecht heeft in LIBANON.

In tegenstelling tot Libanese mannen, kan verzoekster haar nationaliteit immers niet doorgeven aan haar kinderen (stuk 10), waardoor haar kinderen louter als Syrische onderdaan zouden worden beschouwd.

De algemene situatie in LIBANON dient in deze omstandigheid dan ook te worden bekeken als zijnde een Syrisch gezin dat zich zou vestigen in LIBANON.

Op heden zijn er minstens meer dan 1,5 miljoen Syrische vluchtelingen aanwezig in het land (stuk 9). De omstandigheden waarin deze vluchtelingen dagelijks dienen te overleven, is schrijnend te noemen. Gezien het land wegens deze vluchtelingencrisis zwaar onder druk is komen te staan op allerlei vlakken (werk, opleiding, elektriciteit, ...) is er sprake van spanningen tussen de Libanese gemeenschap en de Syrische vluchtelingen waarbij de Libanese autoriteiten intussen Syrische vluchtelingen gedwongen uit hun huis zetten (zie supra) !

Als Libanese met een Syrische familie zou de situatie in hoofde van verzoekster allerminst gemakkelijk zijn. Zowel verzoekster als haar echtgenoot zijn daarenboven soennitische moslims, terwijl de sektarische spanningen tussen de soennieten en het sjiiitische Hezbollah in LIBANON hoog oplopen.

Indien verzoekster zich daarentegen alleen zou dienen te vestigen in LIBANON zou zij als alleenstaande vrouw eveneens te maken krijgen met discriminatie. Ondanks actieve participatie van vrouwen in de samenleving, is er nog steeds sprake van discriminatie op diverse vlakken (stuk 10).

Bovendien wordt door verweerder zelf aangehaald dat de ontwikkelingen in SYRIË een negatieve uitwerking hebben in LIBANON waarbij ook burgerslachtoffers vallen en de toenemende spanningen tussen de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld.”

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de beslissingen dd. 31 mei 2018 waarbij de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan verzoeksters kinderen, het artikel *“Lebanon regulations ‘put Syrian refugees at risk of abuse’”* van BBC News van 12 januari 2016, het artikel *“Syrische vluchtelingen worden in Libanon uitgebuit en misbruikt”* van De Volkskrant van 13 januari 2016, het artikel *“Syrische kinderen gedwongen aan het werk in Libanon”* van Knack van 13 april 2016, het artikel *“Syrian refugee children in Lebanon face growing sex abuse threat”* van BBC van 7 juli 2016, het artikel *“Lebanon: Mass Evictions of Syrian Refugees”* van Human Rights Watch van 20 april 2018, het document *“Lebanon: Syria Crisis”* van European Commission van maart 2017 en het *“World Report 2017: Lebanon”* van Human Rights Watch.

2.2.2. Op 14 februari 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 7 augustus 2018.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) zij stelt niet naar Libanon terug te kunnen keren omdat zij omwille van haar huwelijk

met een Syriër problemen kende met haar vader, zij echter tijdens haar verblijf in België regelmatig naar Libanon terugkeerde, zij bovendien stelt dat het voor haar moeilijk zou zijn om niet meer naar Libanon terug te keren aangezien zij een heel goed contact heeft met haar zus en zij, buiten de problemen met haar vader, geen andere problemen in Libanon zou hebben gekend, zij wat betreft de problemen met haar vader bovendien niet aantoonde dat zij om één of andere reden geen beroep zou kunnen doen op de Libanese autoriteiten of dat deze problemen dermate ernstig zijn dat ze beschouwd zouden kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en evenmin kan geconcludeerd worden dat zij hierdoor een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, (ii) de door haar voorgelegde documenten enkel en allen haar identiteitsgegevens en familiale samenstelling aantonen, elementen welke niet in twijfel worden getrokken, (iii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en (iv) de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden en onderhavige beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en dan ook niet tot gevolg heeft dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in haar privé-leven of dat zij feitelijk gescheiden wordt van haar partner, in wiens hoofde werd beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, of haar kinderen, in wiens hoofde werd beslist tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeksters verklaringen niet toelaten om in haar hoofde te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.1. Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *"U stelt niet naar Libanon terug te kunnen keren omdat u omwille van uw huwelijk met een Syriër problemen kende met uw vader. Uw vader zou u hebben geduwd en u zou ook niet meer erven. Dient echter te worden opgemerkt dat u tijdens uw verblijf in België regelmatig naar Libanon terugkeerde, de laatste keer daterend van juni 2016 (CGVS, pg.5). U stelt evenzeer dat het voor u moeilijk zou zijn om niet meer naar Libanon terug te keren aangezien u een heel goed contact hebt met uw zus en u, buiten de problemen met uw vader, geen andere problemen in Libanon zou hebben gekend (CGVS, pg.6). Er dient geen betoog dat hieruit geen gegronde vrees voor vervolging kan worden afgeleid en geen ernst kan worden toegekend aan de door u gestelde problemen. U keert regelmatig terug naar Libanon, verblijft er bij uw familie en u wilt graag nog plezierreises naar Libanon wilt ondernemen (CGVS, pg.6). Wat betreft de problemen met uw vader, toont u niet aan dat u om één of andere reden geen beroep zou kunnen doen op de Libanese autoriteiten of dat deze problemen dermate ernstig zijn dat ze beschouwd zouden kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan er geconcludeerd worden dat u hierdoor een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend. U komt evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet."* Verzoekster voert in het verzoekschrift geen concreet verweer tegen deze pertinente vaststellingen en overwegingen, die dan ook onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.5.2. Verzoekster toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

Immers, waar verzoekster betoogt dat zij zich niet samen met haar gezin in Libanon kan vestigen en zij in dit verband verwijst naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift waaruit onder meer blijkt dat Syrische vluchtelingen worden uitgebuit en misbruikt in Libanon, dat velen gedwongen worden om een 'sponsor' te zoeken, die dan vaak misbruik maken van hun machtspositie, dat er bij vrouwelijke vluchtelingen bovendien ook sprake is van seksuele uitbuiting, dat 70 procent van de Syrische vluchtelingen in armoede leeft waardoor bijna niemand de prijs voor een verblijfsvergunning kan betalen en de meeste Syriërs illegaal in Libanon verblijven, dat tot 70 procent dat de Syrische vluchtelingenkinderen werkt om te kunnen overleven in Libanon, dat vele Syrische vluchtelingenkinderen er ook seksueel worden misbruikt, dat minstens 250.000 Syrische kinderen in Libanon geen toegang hebben tot onderwijs en dat de Libanese autoriteiten intussen zijn begonnen met het gedwongen uitzetten van Syrische vluchtelingen uit hun huizen, benadrukt de Raad dat het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties op zich niet volstaat om een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te tonen. Verzoeksters betoog in dit verband betreft overigens niet haar eigen persoon doch heeft slechts betrekking op het mogelijke risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van haar Syrische echtgenoot en kinderen wanneer deze zich in Libanon zouden vestigen. Aan verzoeksters echtgenoot werd bij 's Raad arrest nr. 218 263 van 14 maart 2019 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Aan verzoeksters kinderen werd door

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 31 mei 2018 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Zij genieten bijgevolg de bescherming van de Belgische autoriteiten zodat de argumentatie dienaangaande in het verzoekschrift niet dienstig is.

In zoverre verzoekster voorts opwerpt dat zij zich evenmin alleen in Libanon kan vestigen, met achterlating van haar Syrische echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen in België, dat zij immers op deze manier wordt gescheiden van haar kerngezin, dat het scheiden van een moeder van haar twee minderjarige kinderen en haar echtgenoot een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet en dat een moeder, als primaire zorgfiguur van haar kinderen, onmogelijk haar minderjarige kinderen kan achterlaten om zich alleen naar Libanon te begeven, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoeksters gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin leidt de bestreden beslissing op zich tot een feitelijke scheiding van het gezin. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. De Raad benadrukt dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld een bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van de desbetreffende artikelen. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster slechts verzocht heeft om haar de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en dat zij blijkbaar (nog) geen gebruik heeft gemaakt van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie.

In zoverre verzoekster voorts, onder verwijzing naar stuk 10 toegevoegd aan het verzoekschrift, nog poneert dat zij als alleenstaande vrouw in Libanon te maken zal krijgen met discriminatie, benadrukt de Raad dat een loutere verwijzing naar algemene informatie op zich niet kan volstaan om in hoofde van verzoekster een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te tonen. Dit reëel risico dient steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. De Raad benadrukt te dezen dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of reëel risico op het lijden van ernstige schade inhoudt. Om tot de toekenning van internationale bescherming te leiden moeten de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekster maakte doorheen haar verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en zij brengt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift evenmin concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.5.3. In acht genomen het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, kan in hoofde van verzoekster niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat er *in casu* gronden zijn om haar op individuele basis de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet toe te kennen.

2.6. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt daarnaast op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad op 14 februari 2019 overgemaakte update (COI Focus “Libanon. Veiligheidssituatie” van 7 augustus 2018) blijkt dat de vaststellingen en conclusie dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing nog steeds gehandhaafd blijven.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land.

Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlamentsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richtten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de argumentatie dat zij noch alleen, noch met haar gezin kan terugkeren naar Libanon, de verwijzing naar de situatie van Syrische vluchtelingen in Libanon, zoals blijkt uit stuk 9 toegevoegd aan het verzoekschrift, naar de spanningen tussen de Libanese gemeenschap en de Syrische vluchtelingen, naar de oplopende sektarische spanningen tussen de soennieten en het sjiiitische Hezbollah en naar het toenemend sektarisch geweld, en de stelling dat zij als alleenstaande vrouw in Libanon te maken zou krijgen met discriminatie, zoals moet blijken uit stuk 10 toegevoegd aan het verzoekschrift, brengt verzoekster geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

2.7. In zoverre verzoekster er in het verzoekschrift meermaals op wijst dat aan haar kinderen de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, benadrukt de Raad dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekster over de Libanese nationaliteit beschikt en zij niet aannemelijk maakt dat in haar hoofde ten aanzien van Libanon een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. De Raad benadrukt te dezen dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst – in het geval van verzoeksters kinderen Syrië, het enige land waarvan zij de nationaliteit bezitten – op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters minderjarige kinderen werd beslist tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus doet niets af aan de appreciatie van verzoeksters verzoek om internationale bescherming, die geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt ten aanzien van Libanon, het land waarvan zij de nationaliteit bezit. Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan haar kinderen teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij lijkt te betogen dat de toekenning van het beschermingsstatuut aan haar kinderen tot haar moet worden uitgebreid. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat. Ten overvloede wijst de Raad er in dit verband nog op dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermd. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn). De Raad herhaalt andermaal dat verzoekster aldus gebruik dient te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie. Het is slechts in het kader van deze procedures dat het hoger belang van het kind relevant moet worden geacht en dus niet, zoals *in casu*, bij de beoordeling van verzoeksters verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoekster nog de schending aanvoert van de artikelen 3, 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen, doch verzoekster gaat er in deze aan voorbij dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem/haar al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen. Alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen dienen door de Staten voorzien te zijn om het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die het nodig heeft voor zijn welzijn en de lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan gehouden worden. Dit is echter niet de bevoegdheid van de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maar behoort tot de bevoegdheid van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, belast met Asiel en Migratie.

2.8. Tot slot wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing nergens wordt gesteld dat verzoekster nood zou hebben aan en/of zou beschikken over een intern vestigingsalternatief zodat de aangevoerde schending van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet en de uiteenzetting dienaangaande in het verzoekschrift *in casu* niet dienstig is.

2.9. De door verzoekster bijgebrachte documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Haar identiteit, nationaliteit, familiesamenstelling en het feit dat aan haar kinderen de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, worden in het voorgaande immers niet in twijfel getrokken. Geen van deze elementen zijn evenwel van dien aard dat zij de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming kunnen ombuigen. De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde algemene informatie werd hoger reeds in aanmerking genomen.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.12. Waar verzoekster vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS